

[Anne Feldt-Rasmussen.]

skrive, kunne løses ved, at den af ægtefællerne, som til daglig sørger for, at der er balance i familiens økonomi — eller i hvert fald prøver på at få balance — underskriver selvangivelsen. I mange tilfælde er det nemlig slet ikke manden, der har ansvaret for familiens økonomi, men hustruen. Det vil selvfølgelig være rimeligt, at hun, når hun fører regnskaberne, også underskriver og tager ansvaret for, at selvangivelsen er korrekt.

En familie er og bliver en økonomisk enhed, og reglerne i lovforslaget om ret til at overføre fradrag og underskud fra den ene ægtefælle til den anden viser jo også, at det faktisk er regeringens opfattelse. Man bør vel ikke forsøge at skabe splid mellem ægtefællerne ved at dele denne enhed. Tværtimod. Sambeskatningsproblemet kan ikke løses ved at indføre særbeskatning for visse kategorier af gifte kvinder, for det fører uvægerligt til, at de andre kategorier bliver stillet endnu vanskeligere. Den højtærede finansministers lovforslag tager overhovedet ikke hensyn til hverken den medhjælpende eller den hjemmearbejdende hustru. Jeg kan heller ikke se, hvorledes en særbeskatning skulle kunne indrettes, så den tog fornødent hensyn også til disse to kategorier af kvinder.

Problemet kan simpelt hen ikke løses på anden måde end ved at gennemføre en skattereform. Så godt som alle partier var forud for valget i september 1964 enige om, at man burde hæve proportional-skattegrænsen og yderligere lette progressionen. Hvad er så mere nærliggende end at ophæve proportional-skattegrænsen og slette progressionen? Alle er også enige om, at sambeskatningsproblemet kun eksisterer for de ægtepar, hvis indtægt kommer over proportional-skattegrænsen, fordi det nemlig ikke er sambeskatningen alene, men sambeskatningen kombineret med progressionen, der skaber den uretfærdige beskatning af ægtepar. Ved at føre proportional-skatten til tops løser man samtidig problemet med beskat-

ning af indtægter erhvervet ved overarbejde. Der turde være god brug for at animere alle til at tage et ekstra nap i en tid med en så voldsom efterspørgsel efter arbejdskraft og ikke kun kvindelig arbejdskraft.

Hvis man indfører særbeskatning, samtidig med at man bibeholder progressiv beskatning, vil det kunne virke højst ejendommeligt for to ægtepar med nøjagtigt samme indtægt, nemlig hvis indtægterne hos det ene ægtepar stammer udelukkende fra mandens eller udelukkende fra hustruens indtægt og hos det andet ægtepar fra både mandens og hustruens indtægt. Er det rimeligt? Er der større skatteevne hos det ægtepar, hvor en af parterne formelt har indtjent alle pengene? På dette punkt må der tages hensyn til, at der altid vil være udgifter forbundet med at indtjene penge, og at man i hvert fald indtil nu er gået ud fra, at når hustruen tog arbejde uden for hjemmet, ville husførelsen blive noget dyrere, fordi der skulle skaffes erstatning for hendes arbejdskraft i hjemmet. Det har givet sig udslag i det såkaldte hustrufradrag, men er dette grundlag rigtigt? En enlig mand eller kvinde kan lige så vel have egen husførelse som en gift. Det er tilmed en kendsgerning, at leveomkostningerne for en enlig er mere end halvdelen af leveomkostningerne for et ægtepar; det har man bl. a. erkendt ved fastsættelsen af folkepensionen. Hvis man kunne komme ud af den gamle vanetænkning, at arbejdet i huset alene påhviler hustruen, og erkende, at der måske nok er dobbelt så meget arbejde i et hjem med to personer som i et hjem med én person, men så er der til gengæld også to om at udføre arbejdet — hvis man kunne komme dertil, ville tiden måske nok være moden til at revidere den opfattelse, der ligger til grund for hustrufradraget, dette hustrufradrag, som kun indrømmes den hustru, der tjener sine penge ved at arbejde for fremmede uden for hjemmet.

Disse betragtninger fører videre til, at begrebet forsørger må revideres. Hvem er forsørger, og hvem skal forsørges? Forsørges